

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/68/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212200588
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 04. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4212200588.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu JUDr. Veroniky Svoradovej a Mgr. Ingrid Vallovej, v právnej veci žalobcu: Československá obchodná banka, a. s. so sídlom Bratislava, Michalská 18, IČO: 36 854 140, zast. Mgr. Miroslavom Rybánským, advokátom so sídlom v Bratislave, Grösslingova 10, proti žalovanému: V. W., bytom K., R. B. XXXX/X, o zaplatenie 1.730,16 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 24. októbra 2012, č. k. 13C/250/2012-69, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa zročnosti sumy 1.292,57 eura s príslušenstvom m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi túto sumu v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti, týkajúcej sa zaplatenia sumy 346,34 eura s 3,5% úrokom z omeškania zo sumy 1.013,25 eura od 15. 11. 2011 do zaplatenia, v časti úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 317,54 eura od 15. 11. 2011 do zaplatenia, v časti úroku z omeškania 9% ročne zo sumy 57,42 eura od 15. 11. 2011 do zaplatenia, ako aj v časti o náhrade trov konania z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa konanie o zaplatenie 25% debetného úroku zo sumy 72,73 eura od 01. 10. 2011 do zaplatenia zastavil. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.292,57 eura spolu s 9% úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.013,25 eura od 15. 11. 2011 do zaplatenia a s 9% úrokom z omeškania ročne zo sumy 19,20 eura od 15. 11. 2011 do zaplatenia, to všetko v pravidelných splátkach po 5 eur mesačne splatných vždy do 20. dňa každého mesiaca, od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti tohto rozsudku, až do úplného zaplatenia s tým, že omeškanie jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Súd návrh v časti o zaplatenie sumy prevyšujúcej sumu 1.292,57 eura, ako aj v časti 12,50% úroku zo sumy 1.013,25 eura od 15. 11. 2011 do zaplatenia, v časti 25% debetného úroku zo sumy 18,52 eura a v prevyšujúcej časti úroku z omeškania zamietol. O trovách konania rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 708 ods. 1, 2, § 710, § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. b) zák. č. 258/2001 Z. z., § 23a ods. 1 zák. č. 634/1992 Zb., ustanovením § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a zistil, že právny predchodca žalobcu so žalovaným uzavreli dňa 30. 03. 2006 zmluvu o bežnom účte, na základe ktorej právny predchodca žalobcu pre žalovaného zriadil a viedol bežný účet v slovenských korunách. Od 02. 05. 2011 bežný účet žalovaného vykazoval debetný zostatok 72,73 eura. Z pripojeného spisu OS Komárno, sp. zn. 9C/2/2011 súd zistil, že žalobcovi bola rozsudkom z 18. 01. 2012 priznaná suma nepovoleného debetného zostatku v sume 72,73 eura, ako aj 25%-ný debetný úrok ročne zo sumy 72,73 eura od 03. 05. 2011 do zaplatenia na základe zmluvy o bežnom účte z 30. 03. 2006. Súd konanie v časti zaplatenia debetu vo výške 72,73 eura, ako aj v časti 25%-ného

debetného úroku ročne zo sumy 72,73 eura od 01. 10. 2011 do zaplataenia pre existenciu neodstrániteľnej prekážky právoplatne rozhodnutej veci zastavil podľa § 104 ods. 1 veta prvá OSP. Súd návrh v časti 25% debetného úroku ročne zo sumy 18,52 eura, predstavujúcej rozdiel medzi sumou už právoplatne priznanou vo výške 72,73 eura a sumou žalovaného nepovoleného prečerpania vo výške 91,25 eura zamietol pre nedôvodnosť, keďže k zvýšeniu sumy debetu 72,73 eura od 03. 05. 2011 do 30. 09. 2011 na sumu 91,25 eura došlo práve v dôsledku jeho úročenia debetnou úrokovou sadzbou, pričom debetný úrok zo sumy prečerpania bol právoplatne priznaný rozsudkom z 18. 01. 2012. Z totožného dôvodu súd zamietol návrh v časti prevyšujúcej sumu 72,73 eura až do sumy 91,25 eura, keďže suma 18,52 eura predstavuje kapitalizovaný debetný 25%-ný úrok z nepovoleného prečerpania ročne za obdobie od 03. 05. 2011 do 30. 09. 2011, o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté. Súd ďalej zistil, že právny predchodca žalobcu a žalovaný ako spotrebiteľ uzavreli podľa zák. č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom do 30. 06. 2006 dňa 19. 06. 2006 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobca žalovanému dohodnutým spôsobom poskytol spotrebiteľský úver v sume úverového limitu 60.000,-Sk. Žalovaný bol podľa úverovej zmluvy povinný veriteľovi úver splácať pravidelnými mesačnými splátkami po dobu 60 mesiacov, pričom prvá splátka bola splatná 15. 07. 2006 a posledná splátka 15. 06. 2011. Žalovaný uhradil 34 platbami úhrnom sumu 1.685,98 eura, ktorú žalobca zúčtoval na istinu úveru, úrok z úveru a poistenie. Od 35 splátky, splatnej 15. 05. 2009, žalovaný žalobcovi uhradil len sumu 35 eur, a tak žalobca v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka, vzhľadom na bod 10.1 písm. d) Obchodných podmienok vyhlásil predčasnú splatnosť úveru k 15. 12. 2009. Žalovaný mal k uvedenému dňu neuhradené splátky, splatné 15. 05. 2009, 15. 06. 2009, 15. 08. 2009, 15. 09. 2009, 15. 10. 2009 a 15. 11. 2009 po 49,58 eura mesačne, zahŕňajúce poplatky za správu úveru a poistenie a zo splátky splatnej 15. 07. 2009 mal neuhradenú splátku vo výške 39,93 eura. Úrok z omeškania podľa § 517 ods. 1, 2 s prihladením na § 3 vládneho nariadenia č. 87/1995 Z. z. za omeškание z uvedenými dlžnými splátkami predstavuje od prvého dňa nasledujúceho po lehote splatnosti tej-ktorej z uvedených dlžných splátok až do 15. 12. 2009 sumu 10,04 eura, vypočítanú s 9%-ným úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy mesačnej splátky vo výške 49,58 eura a vo výške 39,93 eura z dlžnej splátky splatnej 15. 07. 2009, na úhradu ktorej žalobca zúčtoval platby žalovaného vo výške 35 eur sumu 9,65 eura. Po zohľadnení skutočnosti, že z platby žalovaného vo výške 35 eur bola na úrok z omeškania zúčtovaná suma 2,65 eura, úrok z omeškania z dlžných splátok predstavuje sumu 7,39 eura. Pokiaľ po zúčtovaní platieb žalovaného, vrátane platby realizovanej v auguste 2009 vo výške 35 eur, bol dlh žalovaného na istine úveru vo výške 1.013,25 eura, dlh žalovaného na úroku z úveru zahrnutého v neuhradených splátkach splatných 15. 05. až 15. 12. 2009, teda do predčasnej splatnosti úveru bol 74,79 eura. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR publikovaného pod R 99/98 veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu. V danom prípade veriteľ žalovaného vyhlásil predčasnú splatnosť úveru 15. 12. 2009, a tak žalobcovi vznikol nárok na úrok z úveru do 15. 12. 2009 vo výške 74,70 eura, ktorý bol pôvodne zahrnutý v pravidelných mesačných splátkach splatných od 15. 05. 2009 do 15. 12. 2009 vrátane. Z uvedeného dôvodu súd návrh žalobcu v časti žalovaného 12,5% úroku z dlžnej úverovej istiny nepovažoval za dôvodný. Žalobca nepreukázal dôvodnosť svojho nároku na poplatok za výzvu z 11. 09. 2009 vo výške 28,21 eura a z 20. 10. 2009 vo výške 28,21 eura. Podľa § 4 ods. 5 zák. č. 258/2001 Z. z. nemôže od spotrebiteľa požadovať veriteľ úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Poplatok v zmluve z 19. 06. 2006 uvedený nie je, pričom bod 4.4. obchodných podmienok žalobcu, na ktorý žalobca poukazuje, je neurčitý a nekonkrétny, pokiaľ je v ňom uvedené, že banka je oprávnená účtovať dlžníkovi za svoje služby odplatu, ktorú predstavujú poplatky podľa sadzobníka banky. Žalobca navyše sadzobník ani nepredložil. S poukazom na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka súd zmluvné dojednanie uvedené v bode 4.4. obchodných podmienok s prihladením na § 41 Občianskeho zákonníka považoval za neplatné z dôvodu jeho neurčitosti. Dlž žalovaného na poplatkoch potom predstavuje sumu 19,20 eura za správu úveru a poistenie, keď žalobca z platby žalovaného vo výške 35 eur zúčtoval sumu 22,70 eura na dlžné poplatky do konca júla 2009. Dlž žalovaného potom predstavuje sumu 1.114,63 eura. Úrok z omeškania z dlžnej sumy vo výške 1.032,45 eura s výnimkou úroku z omeškania a dlžného úroku z úveru od 16. 12. 2009 do 14. 11. 2011 vo výške 9% ročne predstavuje sumu 177,94 eura. S poukazom na uvedené súd nárok žalobcu považoval za dôvodný do výšky 1.292,57 eura a v prevyšujúcej časti žalovanej istiny návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol. Žalovaný sa podľa žalobcu dostal do omeškania s úhradou predčasne zosplatneného úveru od 15. 11. 2011, keď úrok z omeškania do 14. 11. 2011 je zahrnutý v žalovanej istine. Žalobcovi potom vznikol nárok na príslušenstvo pohľadávky v podobe úroku z omeškania v žalovanej výške 9% ročne, ale len z nezaplataenej sumy úveru a priznaného poplatku. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 OSP a vzhľadom k čiastočnému úspechu oboch účastníkov žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

Rozsudok súdu prvého stupňa napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca v časti nepriznaného nároku na zaplatenie sumy vo výške 346,34 eura, spolu s úrokom z úveru vo výške 12,50% ročne zo sumy 1.013,25 eura od 15. 11. 2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 317,54 eura od 15. 11. 2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 57,42 eura od 15. 11. 2011 do zaplatenia a v časti rozhodnutia o trovách konania. Odvolanie odôvodnil tým, že úroky možno definovať ako odmenu za poskytnuté peniaze, teda prostredníctvom nich je určená cena peňažných prostriedkov, ktorých poskytnutie je predmetom zmluvy o úvere. Záväzok dlžníka zaplatiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov, vyjadrený v kogentnom ustanovení § 497 Obchodného zákonníka patrí medzi podstatné náležitosti zmluvy o úvere. Veriteľ má právo požadovať úroky za celú dobu poskytnutie peňažných prostriedkov až do ich vrátenia dlžníkom. Ak sa dlžník dostane od omeškania s plnením svojho záväzku, neznamená to, že tým jeho nárok na ďalšie úroky zaniká, veriteľovi naopak vzniká nárok na úroky z omeškania, ktoré je oprávnený požadovať spolu s úrokmi, až kým dlžník celý svoj záväzok nesplatí. Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že súdy sa už vo svojich rozhodnutiach s otázkou uplatnenia úrokov aj po dni konečnej splatnosti úveru vysporiadali takým spôsobom, že veriteľom priznávajú nárok na úrok z úveru až do vrátenia všetkých poskytnutých peňažných prostriedkov. Tento názor zastával aj NS SR v rozsudku zo dňa 18. 03. 2010, sp. zn. 5Obo 55/2009. Súd preto pochybil a vec nesprávne právne posúdil, keď žalobcovi nárok na úrok z úveru vyčíslený za obdobie od 16. 12. 2009 do 14. 11. 2011 vo výške 242,75 eura a na úrok z úveru vo výške 12,50% ročne zo sumy 1.013,25 eura od 15. 11. 2011 do zaplatenia nepriznal. K nároku na úrok z omeškania zo sumy 317,54 eura - riadneho úroku vyčísleného k 14. 11. 2011 uviedol, že aj v prípade, ak podľa názoru súdu I. stupňa žalobcovi patrí nárok na vyčíslené riadne úroky, iba do dňa konečnej splatnosti úveru vo výške 74,79 eura, táto skutočnosť nemala mať vplyv na priznanie úrokov z omeškania zo sumy vyčíslených riadnych úrokov, ktoré mal súd v takomto prípade priznať minimálne zo sumy vo výške 74,79 eura od 16. 12. 2009 do zaplatenia. Vzhľadom k povahe úverovej zmluvy, ako povinne odplatnej zmluvy, pri ktorej sú úroky z úveru jej povinnou náležitosťou, predstavujúcou cenu poskytnutého plnenia, nemožno pochybovať o tom, že úroky vzniknuté zo sumy poskytnutých peňažných prostriedkov na základe povinne odplatnej zmluvy o úvere, sú peňažným záväzkom, z ktorého je žalovaný s poukazom na ustanovenie § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka povinný platiť úroky z omeškania. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení rozsudku dostatočne nevysporiadal s nárokom žalobcu na úroky z omeškania zo sumy vyčíslených riadnych úrokov a vec nesprávne právne posúdil, keď žalobcov nárok v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 317,54 eura od 15. 11. 2011 do zaplatenia zamietol. K nepriznanej sume 57,42 eura za poplatky uviedol, že napriek riadnej špecifikácii poplatkov nebola žalobcovi priznaná suma poplatku za odoslanie výzvy zo dňa 11. 09. 2009 vo výške 28,21 eura a poplatok za poslednú výzvu zo dňa 20. 10. 2009 vo výške 28,21 eura, ktoré boli účtované v zmysle článku 4, bod 4.4. obchodných podmienok pre H. spotrebiteľské úvery, podľa ktorých je banka oprávnená účtovať dlžníkovi za svoje služby odplatu, ktorú predstavujú poplatky podľa sadzovníka banky, v spojení so sadzovníkom H. platným od 01. 07. 2009 článok 5. bod 5.1. Prílohu špecifikácie žalovanej sumy tvoril aj výňatok zo sadzovníka poplatkov. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, prečo žalobcovi priznal nárok na zaplatenie poplatku za správu úveru za 4 mesiace, keď z predloženej špecifikácie poplatkov bolo zrejmé, že žalobca si uplatnil nárok za 5 mesiacov. V tejto časti je rozsudok súdu prvého stupňa nepreskúmateľný, teda ohľadom tejto časti došlo k vade, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalobca napadol aj určenie splatnosti priznanej sumy, pretože súd povolil splatnosť pohľadávky žalobcu tak, že len v istine bez príslušenstva sa splatnosť pohľadávky predĺžila o viac než 258 mesiacov, čo by žalovaný splácal viac ako 20 rokov, pričom dlh by sa neustále navyšoval o plynúce úroky z omeškania, čo v konečnom dôsledku je nevýhodné nielen pre žalobcu, ale aj samotného žalovaného. Súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď zaviazal žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy v mesačných splátkach po 5 eur. V prípade, ak odvolací súd odvolaniu žalobcu vyhovie, jeho neúspech vo veci bude nepatrný, preto mu vznikne nárok na trovy konania v plnej výške. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a rozhodnúť v súlade s odvolacím petítom. Žiadal priznať trovy konania, vrátane trov odvolacieho konania.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, pričom uviedol, že je nezamestnaný, poberá dávky v hmotnej núdzi v sume 141 eur mesačne a výživné na syna 80 eur, ktorého vychováva. Iný príjem nemá. Jeho mesačné výdavky sú 68,31 eura za byt, 25,83 eura za elektrinu, 10 eur exekútorovi, 2,50 eura za školský obed. Jeho mesačné výdavky sú 126,64 eura, a tak mu na živobytie so synom zostáva mesačne 94,36 eura, teda 3,04 na deň. Školské potreby synovi dáva štát, ako aj školské obedy, nakoľko je v hmotnej

núdzi. Z uvedeného dôvodu žiadal, aby súd bral ohľad na to, že je v hmotnej núdzi, vychováva syna a žije zo sumy 3,04. eura denne. Nevlastní hnutelné, ani nehnuteľné veci. Ak bude platiť mesačne po 5 eur, zostane mu na deň 2,88 eura.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 na nariadenom odvolacom pojednávaní a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa zročnosti podľa § 220 OSP zmeniť a v napadnutej zamietajúcej časti podľa § 221 ods. 1 písm. f) a h) OSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca sa podaným návrhom domáhal od žalovaného zaplata sumy 1.730,16 eura s úrokom z úveru vo výške 12,50% ročne zo sumy 1.013,25 eura od 15. 11. 2011 do zaplata, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1.013,25 eura od 15. 11. 2011 do zaplata, úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 317,54 eura od 15. 11. 2011 do zaplata, úroku z omeškania 9% ročne zo sumy 76,62 eura od 15. 11. 2011 do zaplata a úroku vo výške 25% ročne zo sumy 91,25 eura od 01. 10. 2011 do zaplata. Návrh odôvodnil tým, že dňa 30. 03. 2006 bola medzi žalobcom a žalovaným uzavretá zmluva o bežnom účte a dňa 19. 09. 2006 zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 002196517R, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 1.991,64 eura, pričom bol dohodnutý úrok vo výške 12,50% ročne. Zmluvné strany sa dohodli, že úver bude žalovaný splácať pravidelnými anuitnými mesačnými splátkami vo výške 44,78 eura vždy k 15. dňu príslušného kalendárneho mesiaca. Prvá splátka bola splatná dňa 15. 07. 2006 a posledná splátka bola splatná k 15. 06. 2011. Nakoľko žalovaný dlžnú čiastku neuhradil, žalobca vyhlásil žalovanému úver za splatný. Ku dňu 30. 09. 2011 bol na bežnom účte žalovaného nepovolený debetný zostatok vo výške 91,25 eura, ktorú žalobca úročí debetnou úrokovou sadzbou vo výške 25%. Celková pohľadávka žalobcu voči žalovanému z úveru predstavovala k 14. 11. 2011 sumu 1.638,91 eura, ktorá pozostáva z nezaplata istiny úveru vo výške 1.013,25 eura, riadneho úroku vo výške 317,54 eura, úroku z omeškania vo výške 231,50 eura a poplatkov vo výške 76,62 eura. Žalovaný si svoju povinnosť zaplatiť riadne a včas nesplnil, v dôsledku čoho sa dostal do omeškania dňom 16. 12. 2009.

V dôsledku odvolania podaného žalobcom v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa zročnosti zaplata sumy 1.292,57 eura a v zamietajúcej časti výroku ohľadne zaplata sumy 346,34 eura s úrokom z úveru vo výške 12,50% ročne zo sumy 1.013,25 eura od 15. 11. 2011 do zaplata, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 317,54 eura od 15. 11. 2011 do zaplata, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 57,42 eura od 15. 11. 2011 do zaplata a v časti rozhodnutia o trovách konania, je výrok súdu prvého stupňa o zastavení konania o zaplata 25% debetného úroku zo sumy 72,73 eura od 01. 11. 2011 do zaplata, o zamietnutí návrhu v časti zaplata sumy 18,52 eura s 25% debetným úrokom ročne od 01. 10. 2011 do zaplata a v časti priznania sumy 1.292,57 eura s príslušenstvom už právoplatný. Ohľadne súdom prvého stupňa právoplatne priznanej sumy 1.292,57 eura s príslušenstvom bolo predmetom odvolacieho konania už len posúdenie zročnosti tejto sumy.

Podľa § 160 ods. 1 OSP ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. Súd môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí, a to aj tak, že omeškание s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

Vo väčšine prípadov nastáva vykonateľnosť rozsudku v trojdennnej lehote k plneniu počítanej odo dňa, kedy rozsudok nadobudol právoplatnosť. Súd je však oprávnený určiť aj dlhšiu lehotu na splnenie uloženej povinnosti, pričom zákon pre súd nestanovuje v tomto smere žiadne časové obmedzenie. Súdom určená lehota ale nesmie byť taká, ktorá by svojou dĺžkou poprela samotný účel súdneho konania a v konečnom dôsledku nevedla k odstráneniu právnej neistoty. Proti určeniu času plnenia súdom je prípustné podať odvolanie bez toho, aby tým bola dotknutá právomoc ostatných výrokov rozsudku.

Ak má súd za to, že v prejednávacom prípade je namieste určiť na plnenie dlhšiu lehotu alebo určiť, že plnenie sa má uskutočniť v splátkach, táto časť výroku rozhodnutia súdu musí byť podložená zistením

všetkých potrebných skutočností, ktoré by presvedčivo zdôvodnili záver súdu, že vzhľadom na povahu prejednávanej veci, na povinný nárok a osobné pomery účastníkov je vhodné určiť na splnenie lehotu dlhšiu než tri dni od právoplatnosti rozsudku, alebo určiť, že peňažné plnenie možno uskutočniť v splátkach (R 87/1966).

Ak súd povolí plnenie v splátkach, musí vždy presnejšie určiť ich výšku a podmienky splatnosti, aj tento výrok musí náležite odôvodniť. Hľadiskami pre úvahu súdu, či má žalovanému, ktorého platobnú povinnosť určil, priznať výhodu splátok, bude najmä výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného, aj v konaní prejavovaná snaha o plnenie záväzku, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania a skutočnosť, či by prípadné zdržanie v plnení súdom ustanovenej povinnosti nedodržaním jednotlivých splátok nebolo v riešenom prípade vzhľadom na osobné pomery žalobcu príliš ťaživé (R V/1968).

V danej veci odvolací súd dospel k záveru, že aj keď finančná situácia žalovaného a jeho celkové majetkové pomery odôvodňujú plnenie v splátkach, pri rozhodovaní o možnosti umožniť žalovanému plniť žalobcovi v splátkach, je potrebné vziať do úvahy i výšku priznanej sumy a platobnú schopnosť žalovaného. Vzhľadom k tomu, že už len právoplatne priznanú sumu (1.297,57 eura spolu s 9% úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.013,25 eura od 15. 11. 2011 do zaplatenia a s 9% úrokom z omeškania ročne zo sumy 19,20 eura od 15. 11. 2011 do zaplatenia) s úrokom vyčísleným ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu by pri súdom určených splátkach žalovaný splácal 23 rokov, pričom úrok z omeškania by aj za toto obdobie narástol, dospel odvolací súd k záveru, že v danej veci nie je možné žalovanému povoliť priznanú sumu splácať v mesačných splátkach po 5 eur mesačne, pretože splátky 5 eur mesačne nepokrývajú ani len úrok z omeškania z už priznanej sumy a povolením splátok v takejto výške a ich splácaním žalovaným by teda nikdy nedošlo k zaplateniu už priznanej sumy s príslušenstvom, teda povolením takýchto splátok by bol popretý účel súdneho konania. Keďže vyššie splátky žalovaný nebol schopný platiť, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa zročniti sumy 1.292,57 eura s príslušenstvom podľa § 220 OSP zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi túto sumu v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Predmetom odvolacieho konania je v dôsledku odvolania žalobcu aj zamietajúca časť výroku ohľadne zaplatenia sumy 346,34 eura s úrokom z úveru vo výške 12,50% ročne zo sumy 1.013,25 eura od 15. 11. 2011 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 317,54 eura od 15. 11. 2011 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 57,42 eura od 15. 11. 2011 do zaplatenia a rozhodnutie o trovách konania.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva

na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06).

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov

a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (napr. II. ÚS 85/06).

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze III. ÚS 119/03-30. Vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení.

Odvolačný súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti, týkajúcej sa zaplatenia sumy 346,34 eura s 3,5% úrokom z omeškania zo sumy 1.013,25 eura od 15. 11. 2011 do zaplatenia, v časti úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 317,54 eura od 15. 11. 2011 do zaplatenia, v časti úroku z omeškania 9% ročne zo sumy 57,42 eura od 15. 11. 2011 do zaplatenia nezodpovedá uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že úrok z omeškania za omeškanie s uvedenými dlžnými splátkami predstavuje od prvého dňa nasledujúceho po lehote splatnosti tej-ktorej z uvedených dlžných splátok až do 15. 12. 2009 sumu 10,04 eura, pričom bližšie výpočet tejto sumy neodôvodnil. Uviedol, že pokiaľ po zúčtovaní platieb žalovaného bol dlh žalovaného na istine úveru vo výške 1.013,25 eura, dlh žalovaného na úroku z úveru zahrnutého v neuhradených splátkach splatných 15. 05. až 15. 12. 2009, teda do predčasnej splatnosti úveru bol 74,79 eura, pričom ako dospel k tejto sume tiež neodôvodnil. Z rozhodnutia súdu tiež nie je zrejmé, prečo žalobcovi priznal nárok na zaplatenie poplatku za správu úveru za 4 mesiace, keď z predloženej špecifikácie poplatkov bolo zrejmé, že žalobca si uplatnil nárok za 5 mesiacov. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a v časti výroku o náhrade trov konania podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvého stupňa v ďalšom konaní viazaný (§ 226 OSP).

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.